

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2025.1.63>

В. В. Буга

доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративно-правових дисциплін факультету підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності НПУ Донецького державного університету внутрішніх справ,
ORCID ID: 0000-0002-0655-5256

Г. С. Буга

доктор юридичних наук, доцент, начальник відділу організації наукової діяльності Донецького державного університету внутрішніх справ,
ORCID ID: 0000-0003-3957-7387

ПРАВОВА ПРИРОДА АДМІНІСТРАТИВНОГО ДОГОВОРУ: ДОКТРИНАЛЬНІ ПІДХОДИ, НОРМАТИВНЕ ВИЗНАЧЕННЯ

Статтю присвячено детальному аналізу правової природи, сутності та особливостей застосування адміністративного договору в сучасній системі публічного управління України. У ній досліджується історичний розвиток договірної форми регулювання – від основ римського права до її осмислення та модифікації в європейській і українській правовій практиці. Особливу увагу зосереджено на значенні адміністративного договору як інструменту, що забезпечує гнучке й узгоджене врегулювання публічно-правових відносин у діяльності органів влади та місцевого самоврядування. У роботі розглядаються наукові позиції щодо сутності адміністративного договору, його ключових характеристик, меж волевиявлення сторін і відмінностей порівняно з класичними адміністративними актами. Підкреслено проблеми чинного законодавчого регулювання, зокрема його фрагментарність, обмежену рамками окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України, а також наслідки цієї недостатньої регламентації для правозастосування. Завдяки порівняльно-правовому та історико-правовому аналізу встановлено, що широке впровадження адміністративних договорів свідчить про демократизацію публічного управління та перехід держави від владно-імперативних моделей взаємодії до погоджувально-диспозитивних. У статті систематизовано підходи українських науковців до визначення адміністративного договору та виділено його основні риси як складного юридичного механізму, що водночас поєднує публічно-правову природу та договірну форму реалізації повноважень. Доведено його вагомий роль у таких сферах, як делегування владних повноважень, надання адміністративних послуг, бюджетне співробітництво, державно-приватне партнерство, а також взаємодія між суб'єктами владних повноважень. Підкреслено важливість подальшого вдосконалення законодавчого регулювання і вироблення єдиного підходу до трактування та застосування адміністративного договору, що сприятиме підвищенню ефективності функціонування публічного управління з урахуванням процесів децентралізації та інтеграції України до європейського правового простору.

Ключові слова: адміністративний договір; публічне управління; публічно-правові відносини; адміністративне право; місцеві державні адміністрації; місцеве самоврядування; суб'єкти владних повноважень; адміністративний акт; правове регулювання; децентралізація; публічна адміністрація; договір у публічній сфері.

Постановка проблеми. Поняття договору як універсального джерела права бере свої витoki ще з античних часів. Римські юристи розглядали згоду (консенсус) як основний елемент, що встановлює права. Ідея договору як

джерела права сформувалася на основі законодавчих практик, характерних для республіканського періоду давньоримської історії, і згодом була прийнята західноєвропейською правовою традицією [1, с. 195].

Як зазначає Кириченко Ю.М., сучасна система державного управління значно відрізняється від тієї, що діяла на етапі становлення України як суверенної, незалежної, демократичної та правової держави. Визначальним кроком у приведенні механізмів та підходів публічного управління у відповідність із сучасними демократичними принципами стала відмова від використання органами публічної влади виключно односторонніх владних рішень. Натомість в управлінську діяльність було впроваджено диспозитивні принципи, серед яких важливе місце займає інститут адміністративного договору [2, с. 359].

У сучасних умовах становлення правової держави та трансформації системи публічного управління зріс інтерес до такого ефективного механізму регулювання, як адміністративний договір. На відміну від традиційного адміністративного акта, цей інструмент дозволяє забезпечити більшу гнучкість, правову визначеність і ефективну взаємодію у правовідносинах із публічно-владним компонентом, які можуть включати суб'єктів владних повноважень, інші органи влади, юридичних осіб або фізичних осіб-підприємців. Адміністративний договір вирізняється тим, що сприяє зміцненню принципів партнерства і співпраці, що цілком відповідає сучасним підходам до демократизації публічного управління. Завдяки цьому механізму вдається створювати більш ефективні моделі правового регулювання, які враховують інтереси як держави, так і інших учасників правовідносин, регульованих такими договорами. В умовах реформування публічної адміністрації в Україні, активної децентралізації влади, розширення функцій місцевих органів управління та адаптації національного законодавства до європейських стандартів, значення адміністративного договору різко зростає. Це зумовлює необхідність ґрунтовних наукових досліджень не лише для визначення поняття адміністративного договору, його сутності та істотних умов, але й для аналізу особливостей застосування конкретних видів таких договорів у діяльності місцевих органів влади. Зокрема, це стосується питань розподілу повноважень і фінансових ресурсів між органами публічної адмі-

ністрації, а також реалізації процедурних повноважень із надання адміністративних послуг [3, с. 260].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальність вивчення правової природи адміністративного договору зумовлена масштабними змінами в системі публічного управління в Україні. Ці зміни включають розвиток адміністративно-правових інструментів, які спрямовані на забезпечення ефективної співпраці між державою, органами місцевого самоврядування, приватним сектором і громадянами. Адміністративний договір виступає важливим засобом реалізації публічних повноважень та узгодження інтересів у сфері публічного управління. У зв'язку з цим така форма взаємодії набуває все ширшого застосування в діяльності органів виконавчої влади та місцевого самоврядування. Водночас у сучасній адміністративно-правовій доктрині відсутній єдиний підхід до розуміння сутності цього виду договору, його ключових ознак, меж автономії волевиявлення сторін та співвідношення з управлінськими актами. Невизначеність правової природи адміністративного договору ускладнює його нормативне регулювання, спричиняє прогалини у практиці правозастосування та створює потенційні ризики зловживань з боку суб'єктів владних повноважень. Вивчення правової природи адміністративного договору були предметом наукових досліджень Битяк Ю.П., Добровольська Н.В., Кириченко Ю.М., Констаний О.В., Писаренко О.В. та інших провідних науковців. Однак низка аспектів досліджуваної проблеми потребує додаткового опрацювання.

Метою статті є всебічне дослідження правової природи, розвитку та сучасних підходів до розуміння і застосування адміністративного договору в системі публічного управління України.

Виклад основного матеріалу. Науковці зазначають, що правовою основою для адміністративного договору є Конституція України та чинне законодавство. Ці договори виконують роль заповнення прогалин у правових нормах, одночасно доповнюючи та конкретизуючи їх. Однією зі сторін такого договору завжди виступає орган державної влади [4, с. 126].

На сьогодні єдиним законодавчим актом, що регулює адміністративні договори, їхню природу, види та сферу застосування, залишається Кодекс адміністративного судочинства України. Проте питання доцільності такого врегулювання в рамках процесуального кодексу досі викликає суперечки. Уявити ситуацію, де поняття та види правочинів регулюються не Цивільним кодексом України, а Цивільним процесуальним кодексом, досить складно. Водночас, в умовах відсутності окремого закону, що стосується адміністративних договорів, положення Кодексу адміністративного судочинства України відіграють важливу роль у забезпеченні їх належного застосування в адміністративних судових процесах [4, с. 126].

Відповідно до п. 16 ч. 1 ст. 4 Кодексу адміністративного судочинства України, адміністративний договір – спільний правовий акт суб'єктів владних повноважень або правовий акт за участю суб'єкта владних повноважень та іншої особи, що ґрунтується на їх волеузгодженні, має форму договору, угоди, протоколу, меморандуму тощо, визначає взаємні права та обов'язки його учасників у публічно-правовій сфері і укладається на підставі закону: для розмежування компетенції чи визначення порядку взаємодії між суб'єктами владних повноважень; для делегування публічно-владних управлінських функцій; для перерозподілу або об'єднання бюджетних коштів у випадках, визначених законом; замість видання індивідуального акта; для врегулювання питань надання адміністративних послуг [5].

Доцільно зазначити, що навіть офіційне визначення поняття адміністративного договору має свої недоліки. Воно недостатньо глибоко передає сутність і специфіку цього юридичного інструменту. Критерії для розмежування адміністративних договорів від приватно-правових договорів є вельми обмеженими, і на їх основі виникають численні проблеми та суперечності в правозастосуванні. Зокрема, судова практика стикається з труднощами у визначенні та тлумаченні адміністративного договору. Судові органи, під час винесення рішень, нерідко позбавлені чітких нормативних підстав стосовно

використання таких договорів. Наприклад, Верховний Суд може класифікувати однакові за змістом чи дуже схожі вимоги до різних видів судової юрисдикції. Це свідчить про неоднозначність та різноманітність підходів до трактування поняття адміністративного договору навіть на рівні найвищих судових інстанцій, що, своєю чергою, посилює потребу у науковій підтримці та аналізі цієї категорії. Законодавче регулювання адміністративно-договірних відносин в Україні нині залишається недостатньо сформованим. Поняття «адміністративний договір» у законодавстві згадується лише двічі: 1. Пункт 16 статті 4 «Визначення термінів» Кодексу адміністративного судочинства України надає дефініцію адміністративного договору. 2. Пункт 4 частини 1 статті 19 «Справи, на які поширюється юрисдикція адміністративних судів» того ж Кодексу відносить до компетенції адміністративних судів спори, що виникають із адміністративних угод. Таким чином, правове поле щодо адміністративних договорів в Україні потребує подальшого розвитку й уточнення [6, с. 177].

Адміністративний договір є ключовим інструментом публічного управління, який забезпечує гнучкість, прозорість і результативність у взаємодії між державою та іншими суб'єктами права. Його використання сприяє виконанню функцій публічного адміністрування, враховуючи принципи демократичного підходу, співпраці та рівноправності. В умовах реформування системи управління в Україні дослідження адміністративних договорів набуває особливої актуальності. Це проявляється у практиці укладення договорів, зокрема у сферах надання адміністративних послуг, державного приватного партнерства та проведення публічних закупівель. Незважаючи на наявність визначення поняття адміністративного договору в законодавстві України, його правова природа та межі застосування залишаються недостатньо визначеними і викликають певні дискусії у рамках адміністративно-правової доктрини [7].

Адміністративний договір широко використовується в управлінській діяльності державних органів у країнах із демокра-

тичними режимами. Світова практика та історичний досвід України демонструють, що адміністративний договір є своєрідним показником наявності демократичних змін у суспільстві. Аналіз розвитку договірних відносин на території України вказує на чітку тенденцію: рівень централізації влади зворотно залежить від активного використання договорів у державному управлінні. У періоди сильного централізованого правління, як-от епоха абсолютної монархії чи часи радянської влади, договірні форми взаємодії застосовувалися обмежено та лише у вузьких приватних сферах. У ці періоди домінувало жорстке централізоване регулювання, що охоплювало всі аспекти суспільного життя й базувалося на запровадженні адміністративних планових актів. Водночас, із послабленням централізації державної влади значно зростала інтенсивність використання договорів, зокрема адміністративних [8, с. 136].

Отже, як зазначає Короєд С.О., що серед науковців існують різні підходи до розуміння сутності та змісту адміністративного договору. Зокрема, деякі дослідники визначають адміністративний договір як правовий акт управління, укладений на основі норм права між двома чи більше суб'єктами адміністративного права, одним із яких обов'язково виступає орган виконавчої влади. Такий договір може мати нормативний характер, закріплюючи загальнообов'язкові правила поведінки, або ж індивідуальний, регулюючи конкретні правовідносини через їх встановлення, зміну чи припинення [9, с. 106]. Деякі науковці вважають, що адміністративний договір є формою угоди, визначеної актами адміністративного права, де одна зі сторін володіє державно-владними повноваженнями щодо іншої [10].

На думку Добровольської Н.В., адміністративний договір є важливим правовим інструментом у сфері публічного управління, за допомогою якого це управління набуває рис кооперації та партнерства. Цей підхід дозволяє збалансувати і вдосконалити традиційно владно-розпорядчий характер відповідної діяльності через запровадження альтернативного адміністративно-погоджувального формату вза-

ємодії. Адміністративний договір становить вагомий (хоч і не єдиний) прояв диспозитивного методу правового регулювання, значення якого в українському адміністративному праві постійно зростає. Враховуючи сучасну регулятивну роль такого механізму, а також якісні й стилістичні тенденції, стає зрозуміло, що належне і погоджене розуміння, правове забезпечення, тлумачення та застосування адміністративного договору є актуальним і дедалі більш пріоритетним напрямом досліджень [11, с. 28].

Магда С.О. трактує адміністративний договір як письмову угоду, укладену між двома або більше сторонами на основі адміністративно-правових норм з метою задоволення публічних потреб. Одним із обов'язкових учасників такого договору виступає орган державної влади, а сама угода спрямована на встановлення, зміну чи припинення адміністративних прав та обов'язків сторін [12, с. 81-83].

Стефанюк В. С. характеризував адміністративний договір як угоду, побудовану на публічно-правових принципах, яка визначає добровільне погодження волі двох або більше суб'єктів права. Одним із них обов'язково виступає суб'єкт управління, що зумовлює встановлення взаємних адміністративних правовідносин. Смокович М. І., підтримуючи це розуміння адміністративного договору, акцентує на виключенні примусу чи владного зобов'язання, підкреслюючи добровільність та свободу волевиявлення сторін при його укладенні [13, с. 235-236]. Іншими словами, за міркуваннями Констанція О. В., адміністративний договір відрізняється від правового акта (рішення) тим, що він не формується через одностороннє владне волевиявлення суб'єкта (або суб'єктів) владних повноважень. Натомість, адміністративний договір фіксує узгоджену спільну волю сторін, досягнуту в диспозитивному порядку. Цими сторонами можуть бути особи, наділені владними управлінськими повноваженнями, або суб'єкт владних повноважень і приватна особа [14, с. 135].

Отже, аналіз науковців та практики використання адміністративних договорів у управлінській діяльності дозволяє

виділити такі важливі ознаки: 1) однією зі сторін адміністративного договору є орган державної влади, який діє в межах закріпленої чинним законодавством компетенції; 2) договір укладається з метою реалізації та захисту публічного інтересу, причому предмет адміністративного договору тісно пов'язаний із виконанням управлінських функцій уповноваженим суб'єктом; 3) за своєю юридичною природою адміністративний договір є підзаконним нормативним актом, що приймається відповідно до норм адміністративного права в рамках чинного законодавства; 4) цей договір, як підзаконний нормативно-правовий акт, поширює свою дію не лише на учасників, а й на інших осіб, які в процесі діяльності стикаються з відносинами, пов'язаними з предметом адміністративного договору; 5) укладання договору здійснюється у формі, передбаченій чинним законодавством, з дотриманням особливої процедури укладення та вирішення спорів, що можуть виникнути у разі невиконання або неналежного виконання умов договору [15, с.273].

У рамках теорії адміністративного права розглядаються різні типи адміністративних договорів:

- договори між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у сфері реалізації спільних програм, створення спільних органів або організацій;

- договори між центральними органами виконавчої влади, що відповідають за управління державним резервом, та центральними чи місцевими органами виконавчої влади, державними підприємствами, установами, організаціями щодо передачі функцій із розміщення замовлень на поставку матеріальних ресурсів до державного резерву;

- договори між територіальними громадами сіл, селищ, міст або районів у межах міст або відповідними органами місцевого самоврядування з метою об'єднання комунальних об'єктів на основі спільної власності, а також використання коштів місцевих бюджетів;

- угоди, у яких беруть участь органи державної влади, укладені на державному, галузевому чи регіональному рівнях

відповідно до Закону України «Про колективні договори та угоди»;

- договори між органами місцевого самоврядування щодо перерозподілу повноважень та власних бюджетних ресурсів;

- договори між органами місцевого самоврядування та виконавчої влади для визначення меж повноважень і передачі предметів компетенції [16, с. 104].

Як зазначає Кириченко Ю.М., аналіз чинного законодавства України дозволяє виокремити основні форми діяльності органів місцевого самоврядування, які передбачають використання адміністративних договорів для реалізації законодавчо закріплених повноважень, особливо у сфері виконання власних (самоврядних) функцій муніципальних органів. Зокрема, виділяються такі аспекти:

- Органам місцевого самоврядування надається право розподілити між собою певні повноваження та бюджетні кошти, беручи до уваги місцеві умови та особливості. Це здійснюється на основі договорів згідно з частиною 7 статті 16 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Аналогічно, частина 3 статті 93 Бюджетного кодексу України встановлює, що передання коштів між місцевими бюджетами відбувається відповідно до рішень місцевих рад кожної зі сторін та з обов'язковим укладанням договору.

- Територіальні громади різного рівня – сіл, селищ, міст чи районів у містах – можуть об'єднувати на договірних засадах об'єкти комунальної власності та місцеві бюджетні кошти для спільного виконання проектів або фінансування (утримання) комунальних підприємств, установ і організацій. Для цього вони мають право створювати відповідні органи та служби, як зазначено у частині 3 статті 60 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні».

- Для реалізації спільних програм можуть укладатися договори між місцевими державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування. В межах таких угод передбачена можливість створення спільних органів або організацій, згідно з частиною 5 статті 35 Закону України «Про місцеві державні адміністрації».

Узагальнюючи, адміністративні договори відіграють важливу роль у забезпе-

ченні співпраці між суб'єктами локального управління для ефективної реалізації їхніх функцій та завдань [2, с. 360].

Висновок. Проведений аналіз підтверджує, що адміністративний договір відіграє роль одного з ключових сучасних інструментів публічного управління, здатного забезпечити рівновагу між владними повноваженнями суб'єктів публічної адміністрації та принципами демократичного й партнерського врядування. Історичний розвиток договірних форм у публічному секторі, вагомий міжнародний досвід і національні трансформаційні процеси свідчать про закономірне посилення значення адміністративного договору в системі правових механізмів взаємодії держави з іншими суб'єктами. Дослідження продемонструвало, що адміністративний договір сприяє не лише гнучкості та персоналізації правового регулювання, але й підвищує ефективність реалізації публічного інтересу, забезпечує прозорість управлінських процесів і зміцнює довіру між владою та суспільством. Однак, існуючі прогалини в законодавстві, нечіткість нормативних меж між адміністративними й приватно-правовими договорами, а також неоднозначна судова практика свідчать про потребу в подальшому вдосконаленні правового регулювання цієї сфери. Огляд наукових підходів виявив відсутність єдиної концепції щодо сутності адміністративного договору, що вказує на необхідність проведення глибших теоретичних досліджень. Створення комплексної доктрини та розробка спеціального закону щодо адміністративних договорів сприятимуть підвищенню правової визначеності, поширенню ефективного використання цього інструменту та усуненню суперечностей у правозастосовній практиці. Таким чином, адміністративний договір виступає одним із перспективних засобів модернізації публічного управління, який відповідає європейським стандартам адміністрування та підтримує демократичні тенденції у владі. Подальші дослідження необхідно спрямувати на поліпшення нормативно-правової бази, аналіз практики його застосування та визначення чітких критеріїв для його впровадження. Це забезпечить більш ефективне

функціонування системи адміністративно-правових відносин в Україні.

Список використаної літератури:

1. Скворцов С. С. Поняття і юридичне значення адміністративного договору в управлінській діяльності держави. *Вісник Одеського інституту внутрішніх справ*. 2004. № 2. С. 194–198.
2. Кириченко Ю.М. Адміністративні договори в діяльності органів місцевого самоврядування. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 11. 2023. С. 359–361.
3. Писаренко О.В. Теоретико-правові та прикладні питання застосування адміністративних договорів у сфері регулювання послуг перевезень пасажирів. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 12. 2024. С. 260–261.
4. Решота В. В. Адміністративні договори в системі джерел адміністративного права України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія : Юридичні науки*. 2018. Т. 29(68), № 4. С. 126–130.
5. Кодексу адміністративного судочинства України [Code of Administrative Procedure of Ukraine]: Закон України від 6 липня 2005 року № 2747-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35–36, № 37. Ст.44.
6. Смотрич Д., Суркес Д., Буняк Р., Шевчук А. Адміністративний договір в правовій сфері [Administrative contract in the legal sphere]. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: «Юридичні науки»*. № 2 (42). 2024. С. 175–183.
7. Токар А. М., Гаврік Р. О., Адміністративний договір у публічному адмініструванні [Administrative contract in public administration]. *Проблеми сучасних трансформацій. Серія: право, публічне управління та адміністрування*. №14. 2024. URL: <https://www.reicst.com.ua/pmtl/article/view/2024-14-01-12/2024-14-01-12>.
8. Завальна Ж.В. Застосування адміністративного договору в Україні [Application of administrative contract in Ukraine]. *Актуальні проблеми держави і права*. №35. 2007. С. 135–138 URL: <http://www.apdp.in.ua/v35/31.pdf>.
9. Битяк Ю.П., Константи́й О.В. Правова природа адміністративних договорів [Legal nature of administrative contracts]. *Вісник Академії правових наук України*. 2001. № 3 (26). С. 106.

- 10.Короєд С.О. Адміністративний договір як форма взаємодії інститутів місцевої публічної влади [Administrative contract as a form of interaction between local public authorities]. URL: <https://www.ssaals.com.ua/pravo/administratyvnyy-dohovir-iak-forma-vz/1020/#gsc.tab=0>.
- 11.Добровольська Н. В. Адміністративний договір: осмислення нормативної дефініції [Administrative contract: understanding of the normative definition]. *Правова позиція*. 2020. № 3 (28). С. 28-34.
- 12.Магда С. О. До питання про поняття та ознаки адміністративного договору [On the issue of the concept and features of an administrative contract]. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія : Право*. 2013. № 1062, Вип. 14. С. 81-83.
- 13.Смокович М. І. Адміністративний договір: примус чи волевиявлення [Administrative contract: coercion or expression of will]. *Адміністративне судочинство*. 2012. № 1-2. С. 232-248. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Adsud_2012_1-2_10.
- 14.Константин О.В. До проблеми визначення поняття адміністративного договору в законодавстві України [On the problem of defining the concept of an administrative contract in the legislation of Ukraine]. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 2. 2019. С.133-137.
- 15.Потапенко І.В. Природа адміністративного договору як регулятора адміністративних правовідносин [The nature of an administrative contract as a regulator of administrative legal relations]. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. № 1106. Серія «ПРАВО». Випуск № 17. 2014. С.272-274.
- 16.Міхровська М.С. Адміністративний договір як важлива форма діяльності публічної адміністрації [Administrative contract as an important form of public administration activity]. *Адміністративне право і процес*. № 2(8). 2014. С.102-108.

Buha V. V., Buha H. S. Legal nature of the administrative contract: doctrinal approaches, normative definition

This article provides a detailed analysis of the legal nature, essence, and application of administrative contracts in the contemporary public administration system of Ukraine. It examines the historical development of contractual regulation, from the foundations of Roman law to its interpretation and modification in European and Ukrainian legal practice. Particular attention is focused on the significance of administrative contracts as a tool for ensuring flexible and coordinated regulation of public-law relations in the activities of government bodies and local self-government. The paper examines scholarly positions regarding the essence of administrative contracts, their key characteristics, the scope of the parties' will, and their differences from classical administrative acts. The article highlights the challenges of current legislative regulation, particularly its fragmentation, limited by the scope of certain provisions of the Code of Administrative Procedure of Ukraine, and the consequences of this insufficient regulation for law enforcement. A comparative legal and historical legal analysis establishes that the widespread adoption of administrative contracts signals the democratization of public administration and the state's transition from imperative models of interaction to discretionary ones. This article systematizes Ukrainian scholars' approaches to defining the administrative contract and highlights its key features as a complex legal mechanism combining public-law nature and the contractual form of exercising authority. Its significant role in areas such as delegation of authority, provision of administrative services, budgetary cooperation, public-private partnerships, and interaction between government entities is demonstrated. The importance of further improving legislative regulation and developing a unified approach to the interpretation and application of the administrative contract is emphasized. This will contribute to improving the effectiveness of public administration, taking into account decentralization processes and Ukraine's integration into the European legal space.

Key words: administrative contract; public administration; public-law relations; administrative law; local state administrations; local self-government; government entities; administrative act; legal regulation; decentralization; public administration; contract in the public sphere.